

Osmanlı Sultanları

Osmânlı devleti 699 [m. 1299] da kuruldu. Dîn-i islâm ile idâre edildi. Osmânlı sultânları 923 [m. 1517] den i'tibâren bütün müslimânların halîfeleri oldular. Her işlerinde islâmiyyete uydular. Altıyüzyirmiüç sene islâmiyyete hizmet etdiler. Ehl-i sünnet olup, hanevî mezhebinde idiler. İslâmiyyeti yaymak ve müslimânları korumak için kâfirlerle cihâd yaptılar. İslâmiyyeti bozmak, müslimânları bölmek için saldıran mezhebsizleri terbiye etmek için çok uğraşdılar. Âlûsî (**Gâliyye**)nin doksanbeşinci sahîfesinde diyor ki, (**Yeryüzünü sâlih kullarıma mîrâs bırakırım**) meâlindeki âyet-i kerîmenin Osmânlı sultânlarını övdüğünü Abdülganî Nablûsî bildirmektedir. (**Burhân**) kitâbı da bunu yazmaktadır. 940 [m. 1534] da Hindistân sâhillerine girdiler. Masonların ve İngilizlerin oyunları ile 1326 [m. 1908] da halîfelerin salâhiyyetleri sınırlandı. 1340 [m. 1922] da Devlete ve 3 Mart 1342 [m. 1924] de hilâfete son verildi. Azgın islâm düşmanlarından İngiliz câsûsu Lawrence'in bu işlerde çok te'siri oldu. Osmânlı toprakları üzerinde kurulan küçük arab devletleri, Avrupalıların kontrolü altında kaldı. İkinci cihân harbinden sonra da, başlarına geçen din câhili devlet adamları, islâmiyyeti içerden yıkdılar.

Osmanlı sultanları, ilme, fenne bu kadar ehemmiyet vererek, kıymetli mütehassıslar yetiştirdikleri ve eserler meydana gelmesine vesile oldukları gibi, İslamiyet'e hizmette de, Abbasi ve Emevi ve diğer İslam devletlerini geçmiş, bu çalışmaları ile de tarihte şan ve şöhret bırakmışlardır. Yavuz Sultan Selim han, Kâbe'nin içini süpürmeye mahsus olan süpürgelerden biri getirildiğinde, süpürgeyi bir taç gibi kaldırarak başına koymuştur. Kendinden sonra gelen sultanların taçlarına koydukları süpürge işareti buradan gelmektedir.

Kanuni Sultan Süleyman, Arafat meydanındaki tıkanmış olan su yollarını açarak Arafatı ve Mekke'yi suya kavuşturdu. İkinci Abdülhamid han, bu su yollarını yeniden temizleyerek ve genişleterek hacıları suya doyurdu. Medine'deki Ayn-ı zerkayı Abdülmecid han tamir ve tevsi eyledi. Vehhabiler, Mekke'de, Medine'de, hiçbir kâfirin ve zalimin yapamayacağı vahşet ile Ehl-i sünnet Müslümanları kılıçtan geçirip, Selefden yadigâr kalmış olan bütün türbeleri, camileri, ziyaret mahallerini yıktılar. Mukaddes makamları ve kabristanları çöle çevirdiler. İkinci Sultan Mahmud han, vehhabi eşkıyasını def ve tard ettikten sonra, bütün bu eserleri yeniden inşa ve mamur eyledi.

Abdülhamid han zamanında yazılan din kitapları, bir ilim heyeti tarafından tetkik edilirdi. Tasdik edilip, izin verilenler bastırıldı. Böylece, o tarihlerde basılan din kitaplarına güvenilir. 1909 dan sonra din kitapları salâhiyetli âlimler tarafından kontrol edilmez oldu. Bu kitaplardan, ancak vesikalar vererek, yazılanlara güvenilir. Ne oldukları belirsiz kimselerin ve mezhepsiz din adamlarının yazdıkları bozuk kitapları okuyan Müslüman yavruları, temiz gençler, dini yanlış öğrendiler. Böyle cahil yetiştirilen Müslümanlardan bazıları, siyaset cambazlarının tuzaklarına düştüler. Kendi partilerinden olmayanlara kâfir diyecek kadar taşkınlık yapanları oldu. Müslümanlar arasındaki bu fitne, İslam düşmanlarının işlerine yaradı. İngilizlerin (İslamiyet'i yok etmek) planlarının gerçekleşmesini kolaylaştırdı.

İşte bunun için, Allahü teâlâ, Müslümanların bölünmelerini yasak etmiş, kardeş olduklarını bildirmiş, birbirlerini sevmelerini, vatan düşmanlarına karşı birleşerek kuvvetli olmalarını emretmiştir. (Birleşmemiz kâfirleri korkutur ve Allah'ın yardım etmesine sebep olur. Tefrikaya düşmemiz kâfirleri sevindirir ve Allah'ın gadabına uğramamıza sebep olur) nasihati, her Müslümanın kalbine işlenmiş olmalıdır.

Kaynak: Tam İlmihal Se'adet-i Ebediyye, dinimizislam.com